

k: valjon
 bácsi a
 Vagy tán
 Schwarcz
 Kelfalussy
 yi Árpád.
 k a »Kis
 Mikor és
 zza neked
 tok, hogy
 n téve. —
 (mathesist),
 arabsoknak
 ra») arabs
 Baum Her-
 yett, hogy
 apernyőd-
 s tapaszt-
 apva igye-
 negtorolva
 jól meg-
 e: »Ilyen
 zizzel pusz-
 onosz vér-
 bja vagy a
 ákul nem
 teremtmé-
 ő szorgos-
 érdemelt
 csak a han-
 az irásod
 menekedett
 rosodon.

Renée és
 tatott 513
 82 kr, és

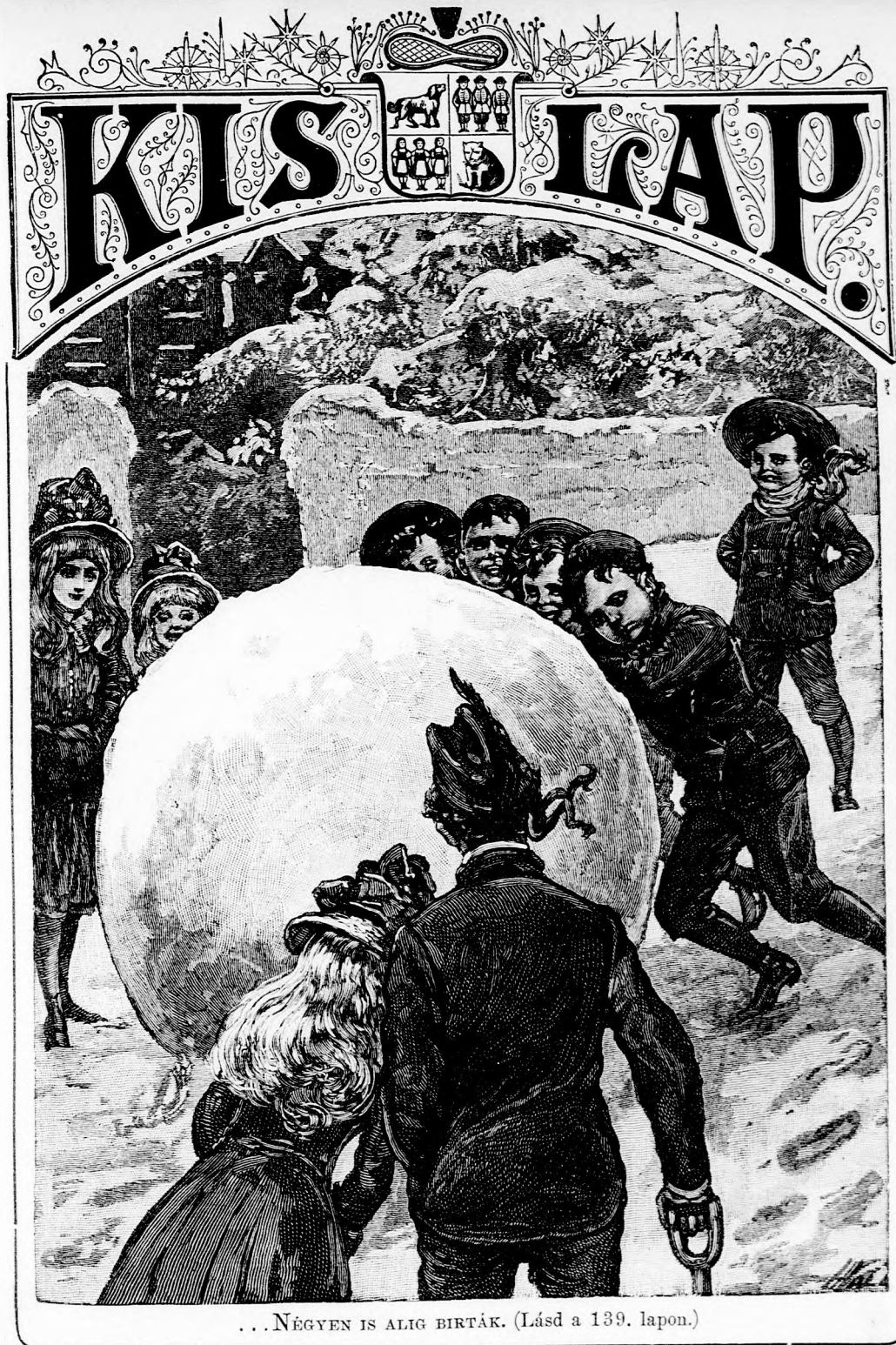
a: Kohner

a: Kohner

mutatva a

gyes ada-
 bácsi.

naeum-épület.
 esten.

... NÉGYEN IS ALIG BIRTÁK. (Lásd a 139. lapon.)

A SZOMSZÉDOK.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

LENKE csalódottan fordult el, míg Berczi megkönyörült a kitömött cziczán, fölvette a szemét és szépen behelyezte a macska fejébe.

— Igyni, szerencsétlen czicza! A Julis asszony nagyon rosszul viseli gondodat. Most lássuk, mi van az íróasztalon.

Ott sem volt semmi érdekes. Nagy halmaz írást találtak, de hiába próbálták olvasni, nem értették. Lenke unta ezt a tudós szobát.

— Menjünk innen... nincs itt semmi érdekes.

— Már ha itt vagyunk, nézzünk körül. Itt egy ajtót látok... hátha ott van valami érdekes.

Benyitottak és mind a ketten félig örvendve, félig ijedten sikoltottak föl. Kicsi szoba volt az, telehányva mindenféle lommal, nagy rendetlenségben. A falhoz támasztva pedig egy szép fiatal nő arczképe volt látható.

— Mama! kedves mama! kiáltá Lenke zokogva.

— Igen, a mamánk arczképe! szólt Berczi halkán és komoran. Hát itt van! És nekünk nem mondták!

Jól ismerték a képet, sokat látták egykor, otthon... mikor még volt otthonuk, mikor még a képtől oda szaladhattak az igazi, élő mamához és nyakába kapaszkodva ölelgették. Majd egy éve, hogy a kép itt hever ebben a limlomos szobában, a hol rá sem néz senki. És ők nem tudták!

Mikor a bácsi ide hozta őket és folyton sirdogáltak, azt mondta egyszer nekik, hogy majd visszamennek haza, a kedves szülei házába... elhitték. Azután hallottak valami eladásról, de nem értették a dolgot, nem is magyarázta nekik senki... de Berczi most már értette. Az ő szüleik házát eladták, mindent széthordtak és csak ez a kép maradt meg, bizonyosan emlékül. Csakhogy a bácsi elfelejtett róla szólni. Nem is csoda, mikor tulajdonképen soha sem is beszélt velök. A mint a házhoz jöttek, így szólt hozzájuk:

— Amott van a szobátok... Julis asszony majd megmutatja. Ha kell valami, kérjétek Julis asszonytól, ő itt a gazdaszszony, én nem érek rá, hogy veletek bajlódjam. És lárma ne legyen a házban, mert azt nem türom; zavarna a munkában.

Mivel pedig mindig dolgozott, tehát mindig távol kellett maradni tőle s a két testvér hónapokig volt ott, anélkül, hogy jóformán beszélt volna a bácsival. Nem bánták egészen mostanig.

— Miért nem adta ide nekünk a mamánk arczképét! szólt Berczi hevesen. Nem arra való ez, hogy itt a lom közt legyen. Elvisszük a magunk szobájába és az ágy fölé függesztjük.

— Jaj Berczikém... de szabad-e?

— Azt nem is kérdem... ez a kép a miénk... megkeserülné, a ki hozzá merne nyulni.

Ezzel fölkapta a meglehetősen nehéz képet és vitte. A maguk szobácskájába érve, mindjárt hozzá fogott, hogy a falra függeszse.

A kopogást persze meghallotta Julis asszony és nagy mérgesen beszaladva ráför-

medt a gyermekekre, hogy mit csinálnak? De Berzi egy esőppet sem ijedt meg, hanem nyugodtan folytatta a dolgát. Lenke pedig kérdé:

— Tudja-e, kit ábrázol ez a kép?

— Soh' sem tudom én, nem is törődöm vele. Azt tudom, hogy eddig ott volt az ócska lom közt.

— Ezentul pedig itt lesz, szólta Berzi határozottan. Mert ez a mi kedves mamánk képe és jaj annak, a ki hozzá mer nyulni!

— Jól van no, hát legyen ott, felelt Julis asszony.

Aztán kiment és ezt dörmögte magában:

— Annál jobb, legalább ha eszébe jutna kérdezősködni annak a hóbortos öreg urnak, hát azt mondhatom, hogy én akasztottam oda. Mikor elhozták, meghagyta, hogy tegyem oda... no persze, majd én még ilyen haszontalanságot is a fejemben tartogatok.

A két testvér gyönyörködve, könyezve nézegette a meghalt jó mama képét s ez új nagy öröm volt nekik.

Ezalatt amott a szomszédban egészen másképp folyt a világ Vári uréknál. Az élő jó mamát valóságos ostrom alá fogta a három gyermek és persze Béla, a legnagyobb, volt a szószóló.

— Mamácska, édes aranyos mamácska, engedd meg, hogy ezután is eljárassunk hozzájuk! Ha tudnád, milyen kedves, ügyes gyerekek! Nem olyanok ám, mint mi többiek... az a Berzi valóságos Robinzon... egész nap ott élnek a fán... nem ismernek itt senkit... aztán csinál-

hatnak abban a vad kertben, a mit akarnak, nincs leczkéljük, se feladványaik.

— Hm, ez nem valami nagyon dicséretes dolog.

Ezt nem a mama mondta, hanem a nevelő, a ki szintén jelen volt. Béla mindjárt észre is vette, hogy nem valami nagyon kedvezőt mondott, azért sietett megtoldani a szavait:

— Azaz, csak Berzi nem tanul... de a kis Lenke igen is tanul... Berzi tanítja írni, olvasni... ugy-e, ez szép tőle?

A gyermekek diadalmasan néztek a nevelőre. Ezzel már csak meg lehet elégedve. De sem a mama, sem a nevelő nem siettek valami nagyon a felelettel.

— Oh mamácska, csak egyszer látnád őket, bizonyosan épen úgy megszeretnéd őket, mint mi.

— Meglehet. Meg kell tehát őket hívni hozzánk ozsonnára.

— Az nagyon jó lesz! szólta Andor örvendve.

— Igen, csak az a kérdés, eljönnek-e? jegyzé meg Béla. Mert ha a bácsijokra azt mondjuk, hogy vadember, hát ők is olyanformák... még talán meg kell őket előbb szelidíteni.

— Oh, azt bizzuk csak a mamácskára! mondá Nettike.

Másnap délután Berzi és Lenke megint ott voltak a várkastélyukban, vagyis a nagy gesztenyefa ágai közt.

— Mit csináljunk? kérdé Lenke kissé kedvetlenül. Nincs kedvem semmi játékra.

— Magamnak sem, felelé Berzi. Majd olvasok neked valamit.

Épen ekkor a szomszédban a kerítéshez ért a három testvér.

— Nincsenek itt, nem hallok semmit, — szólta Béla.

De épen ekkor fönt a fán Berdzi olvasni kezdett:

»Az Amazon folyó déli Amerikában a föld egyik legnagyobb folyója«

— Olvasnak, sugta Andor ott lent. És milyen komoly könyvet! Mintha csak leczkét tanulnának.

Ott fönt pedig Berdzi egyszerre félbeszakította az olvasást.

— Látod, Lenke, milyen pompás volna, ha ott járhatnánk, annál a nagyszerű Amazon folyónál. Mondom, hogy elmegyek hajósna, aztán majd eljutok Amerikába.

— Dehogyan jutsz, Berzikém, felelé Lenke. Hiszen mindennap másvalahová akarsz eljutni. Tegnap Afrikába akartál menni oroszlánvadászatra.

— Oda is elmegyek.

— Csak hogy ott nagyon meleg van, inkább maradj itthon!

Ezt már nem Lenke mondta, hanem onnan alulról Béla kiáltotta. E szóra pedig

Berdzi le is esapta a könyvet s egy pillanat alatt ott termett a falkerítésen.

— Itt vagyok! Nagyon derék. Mindjárt hozom a létrát.

— Nem ... ne hozd ... azaz ... nekünk nem kell most, hanem nektek ...

— Nekünk? Ugyan minek?

— Hát ... hát azért jöttünk, hogy mamánk nevében meghívjunk titeket hozzánk ... egy kis ozsonnára.

Berdzi meglepetve ugrott vissza a fára Lenkéhez.

— Hallottad?

— Igen ... meghívtak ... felelj valamit, de szépen, udvariasan!

Berdzi felelt is:

— Köszönjük szépen, mindjárt ott leszünk.

— No hát csak szaladj és hozd a létrát, kiáltá Andor.

— Oh nem, most nem ezen az uton megyünk, az nem illenék, felelé Lenke.

A kapun megyünk

be ... mindjárt ott leszünk.

Berdzi és Lenke gyorsan mint a mókások lent termettek a földön és szaladtak szobájokba, mialatt Lenke így szólta:

— Tudod, Berdzi, mikor még hajdan mamánkkal mentünk látogatóba, mindig szépen felöltöttünk.

DINI LOVAG. (Lásd a 138. lapon.)

— Igazad van... ne mondják, hogy mert itt élünk az öreg vadembernél, hát mi is afféle vadak vagyunk. Előszedjük a szép ünneplő ruhánkat.

Volt a szekrényben csinos ruhájok, melyet már rég nem viseltek, mert hiszen abban a bozótos kertben ugyan nem volt szükségök parádézni. De most elővették és szépen felöltöztek. A kis Lenke ügyesen

kicsinosította magát, nem kellett neki segítség, mert mióta itt éltek a bácsi házában, hozzá kellett szoknia, hogy maga lássa el magát; Julis asszony feléjük sem nézett.

Egy kis félóra múlva karonfogva jelentek meg a szomszéd ház kapujánál. Az udvaron pedig éppen ott volt Váriné a gyermekekkel és a nevelővel, ki a kis

FORRÓ LEVES. (Lásd a 135. lapon.)

vendégek láttára így szólt a háziasszonyhoz:

— Itt jönnek a kis szomszédok. De hiszen ezek egy csöppet sem látszanak vadaknak, sőt igen csinos, illedelmes gyermekek.

Béla, Andor és Nettike nagyot néztek. Alig ismertek rá új pajtásaikra. Mintha nem is azok a szilaj, tépett ruhájú test-

vérek volnának, akik ott a fán szoktak tanyázni. Egészen illedelmesen köszönve léptek Várinéhez, ki nyájasan csókolta meg Lenkét.

— Isten hozott, kedves kicsinykém, nagyon szeretem, hogy eljöttetek.

Lenke maga sem tudta miért, de szinte könyezett. Oly jól esett neki ez a kedves, nyájas szó, ez a gyöngéd csók, —

mintha csak a régi kedves jó mamája szólt volna hozzá. Már oly régen nem volt hozzá senki ily gyöngéd és nyájas, mert hát Berezi mégis csak fiu volt, nagyon jó, nagyon gondos, de mégis csak fiu, nem olyan, mint a mama vagy ez a kedves nénike. Most egyébiránt Berezi is el volt kissé fogódva, a mint kezét csókolta Várinénak és szépen köszönt a nevelőnek. Oly ügyesen és illedelmesen tette, mint valami ügyes városi kis gavallér.

— Mondom, furcsa kis vademberek ezek, szólt a nevelő halkán a mamához.

— Az ám. Egy csöppet sem vadócok.

Berezi és Lenke ezalatt már vigan kezét fogtak új pajtásaikkal és mindjárt azon törték a fejöket, mivel mulathatnának legkellemesebben. A mama meghallotta és így szólt:

— Oly csinosan vagytok felöltözve, hogy nem lesz tanácsos fákra mászkálni. Remélem, Berezikém, hogy el tudsz mulatni másképp is, nemcsak a fa tetején?

Berezi elpirult kissé. Hát itt már tudják az ő furcsa szokását!

— Tudjátok mit, gyermekek? szólt a nevelő. A mamácska talán beleegyezik, hogy egy kis kirándulást tegyünk. Kisétálunk az erdőbe, kosarakban oda visszük az ozsonnát.

— Jaj de jó lesz! Nagyon jó lesz! kiálták mindnyájan.

Berezi és Lenke ismerték az erdőcskét, jártak ők már ott is. Nekik is tetszett a terv, a mama is beleegyezett és mindjárt intézkedett, hogy a szakácsné kosarakba, bögrékbe berakjon mindent, a mi egy jó ozsonnához szükséges.

Mindenkinek jutott valami vinni való, csak a mama és a nevelő sétáltak leghátul üres kézzel, ügyelve a kis csapatra. Lenke és Nettike vitték a legkényesebb portékát, a tejfölös bögréket. Ki is kötötték jó előre, hogy a fiuk ne merjenek hozzájuk közeledni, mert azok a pajkosok még valami bajt okozhatnak. A fiuk gyümölcsöt, kalácsot és más efféle kevésbé veszedelmes portékát vittek, a mi jól is volt elrendezve, mert utközben bíz ők a nagy hadonázás, ugrálás közt egy párszor földre is ejtették a csomagot; azaz csak Béla és Andor, mert Berezi pontosan vigyázva vitte, a mit reá bíztak.

Váriné utközben folyvást a két kis szomszédot nézte. Nagyon megsajnálta őket, mert ismerte a szomszédban lakó különcz öreg urat, vagyis inkább csak hallott róla, mert beszélni azzal ugyan nem igen lehetett. Hogyan juthatott ez a szegény két gyermek ahhoz a vademberhez! Arvák, azt hallotta, de hát nem akadt volna jobb hely számukra? Meglátszik rajtok, hogy ezelőtt más viszonyok közt éltek, jó nevelést kaptak; de ha sokáig itt maradnak az öreg különcz tudós mellett, bizony elvadulnak.

A mint az erdőcskéhez értek, Béla és Andor abbahagyták az ugránoozást, nem mintha belefáradtak volna, hanem mert Berezi magyarázott valamit. A mama és a nevelő közelebb mentek és hallották, hogy Berezi igen szépen beszél arról, milyen rengeteg erdők vannak Amerikában s miképp éltek ott és élnek még most is a vörös bőrű indiánusok.

— Ugy látom, olvasgatni is szoktál, szólt közbe Váriné.

— Oh igen. Elfáradok a sok játékba és olyankor olvasgatni szoktam, mert különben nagyon unalmas volna üldögelni.

— Persze, ha nem tanulsz és nem dolgozol.

Berczi kissé elpirult és mintha bosszankodott volna! hogy ezt is tudják.

— Láthatod, hogy gyermekeim mindent elbeszéltek nekem, a mit hallottak tőled, mondá Váriné. De hát mért nem tanulsz?

(Folytatása következik.)

FORRÓ LEVES.

(Képpel a 133. lapon.)

— *JAJ, jaj, jaj!*
Nagy a baj!
Forró leves a tányérban,
Megégetett, hogy bekaptam,
Ni, most is hogy gőzölög!
Forr, kavarog, süstörög!
És mi ketten
Vágygyal telten
Csak nézzük s nem ehetünk.
Szólj mamácska, mit tegyünk?
 — *Először is, kedvesem,*
Várni kell türelmesen,
Aztán fujni, míg lehül,
Igy ni! Fujjad emberül!
Ez a jó
Szoktató,
Ne kapj semmin mohósággal,
Akkor nem jársz égett szájjal.

ÁLLATOK BARÁTSÁGA.

— Természetrizai csevegés. —

(Képpel az 136. és 137. lapokon.)

Z A KÉP, melyet e sorok kíséretében Forgó bácsi bemutat nektek, nem afféle kitalált kép. Ugy van az lerajzolva a valóságból, amint történt, az a jó öreg czicza csakugyan létezett, azok a tengeri nyulacskák is és a czicza volt a nyulacskák nevelő anyja.

Még pedig gondos, jó mama volt, a ki úgy szerette a fogadott gyermekeit, mintha a saját gyermekei lettek volna. Szorgalmasan ellátogatott hozzájuk s eleinte hozott nekik egeret is, csak hogy a nyulacskák ebbe semmiképp sem akartak beleharapni, mert hát ők husfélével nem élnek. Az öreg czicza nem erőszakolta, habár talán olyanformát gondolt, hogy ezek a fiatalok nem tudják, mi a jó. Hanem annál szorgosabban délelgette, mosogatta, nyaldosta őket (Lásd a képet a tulsó lapon.) és ezt már ugyancsak szerették a tapsifülesek. Kéjelmesen elnyújtózkodva engedték magukat végig nyaldostatni, a czicza pedig megtette pontosan macskaszokás szerint. Pedig láthatta és bizonyosan tudta is, hogy azok a fiatalok nem cziczák, hanem egészen más fajta állatok, melyek rövid idő alatt nagyobbak lettek nevelő-anyjuknál. De ez nem volt baj. A hol egyszer igazi a barátság, azt nem zavarja meg semmi sem.

Az ilyen jó barátság nagyon sajátos, de nem épen nagyon ritka az állatok közt. Legfuresább olyankor, mikor olyan állatok kötnek nagy barátságot, melyek máskülönben nem igen szokták

egymást szeretni. Egy természettudósnak volt egy macskája, mely egy rőfögő malaczt választott ki kedvencz barátjának. És ez még csak hagyján, de csakhamar egy galamb állt be harmadiknak a társaságba és a három jó pajtás mindig együtt mulatott az udvaron. A cicza és a malacz szerettek kergetőzni, a galamb pedig utánok röpkedett és mikor megelégték a játékot, összebujva együtt pihentek. A macska könnyen széttéphette volna a mellette szundikáló galambot, de soha még csak gyanus mozdulatot sem tett. Jele, hogy nem minden macska olyan ravasz és hamis, mint a hogy elhíresztelték.

De az állatok barátsága nem csak odáig terjed, hogy megférnek és eljátszanak egymással. Hanem sok példa van rá, hogy gondjukba veszik egymás elhagyott kicsinyeit, még ha egészen más fajtabeliek is. Volt már akárhány cicza, mely kis kutyát, mókust, nyulacsát nevelt föl, egy öreg tyuk pedig egyszer egy kis macskát fogadott fiának, kísérte mindenfelé és oltalmazta minden veszedelemtől. Kivált ha valamelyik állat elveszti a maga kicsinyeit, akkor szívesen fogad örökbe idegent, sőt még az is meg-esik, hogy ellopja másnak a kicsinyeit, csak hogy legyen

kit fölnevelnie és kivel bajlódnia. Megható az a valóban megtörtént kis eset, melyet így ír le az, akinek házánál történt:
»A kerti házunk tornáczán több verébpár rakott fészket. Nem bántottam,

... NYALDOSTA ŐKE (Lásd a 135. lapon.)

engedtem, hogy költsék ki tojáskaikat és neveljék föl kicsinyeiket. Sokszor jártam ott és egy napon észrevettem, hogy az egyik verébcsaládnál baj van: az öreg verébmamát valami szerencsétlenség érte.

Meglőtték-e vagy kánya, vércse támadta meg, nem tudom, de azt láttam, hogy a szegény madárka lábai össze vannak törve és bár ekkép nagy kinokat szenvedhetett, mégis teljesíteni akarta anyai hivatását:

hozott emivalót kicsinyeinek. Morzsát szórtam a tornáczra, hogy ne kelljen messzire röpkedni szegénykének; de az alamizsnának nem vette sokáig hasznát, mert másnap kimulva, megdermetten találtam ott a földön.

»Kíváncsi voltam, hogy verébpó most már egymaga hogy fogja győzni a jó étvágyu kicsinyek etetését. Nagy meglepetésemre azonban azt láttam, hogy a szomszéd fészek verébmamája, a maga kicsinyeinek hordozva eleséget, minduntalan hoz egy-egy kővér rovar az árváknak is. Az özvegygé lett verébpó eleinte nem akarta engedni és elverte; de a jó kis szomszéd nem tágitott és az árvák apja mihamar beláthatta, hogy bizony szükség van a segítségre, mert azután nem ellenkezett és a szomszéd verébmama hűségesen hordozta az eleséget mind a két fészekbe. Föl is nevelte szépen mind a két kis családot.«

Arra is volt már példa, hogy a juh, ha elvették báránykáját, e helyett más báránykát vett magához és azt

nevelte föl. Legérdekesebb azonban, a mit egy természettudós a kakukról beszél, csak hogy ezt még nem lehet bizonyosnak venni, mert talán nagyon ritka és kivételes eset.

A kakuk, mint bizonyosan tudjátok, nem rak fészket, hanem más madarak fészkebe csempészi be tojásait, másokra bizza, hogy fölneveljék kicsinyeit. Egy természettudós megfigyelte, hogy a kakuk nem feledkezik meg arról a madárcsaládról, melyben az ő fia nevededik. Tudósunk látta, hogy egy kakuk sűrűn visszatér egy fészekhez, melyben kicsi madarak vannak és csőrében eleséget hoz, aztán odaadja az egyik kis madárfióknak, mely pedig nem is volt kakuk. Közelebbi vizsgálatnál kitűnt, hogy abban a fészekben mégis van egy kakukfiók is. Az öreg kakuk tehát úgy gondolkozhatott, hogy segitenie kell az etetésben annál a madárcsaládnál, a melyhez ő becsempészte a kicsikéjét. Ha ezt mindenütt tenné a kakuk, akkor mégsem lehetne olyan gonosznak mondani, mint ahogy általában hiszik róla.

Hogy az állatok nemesak egymáshoz, hanem az ember iránt is tanúsítanak hű barátságot, rég ismeretes. Vannak okos kutyák, melyek hűségesen őrzik és megvédik a gyermeket, azt pedig szintén tudjuk, hogy Keletindiában az elefánt úgy gondját viseli a kis gyermeknek, mint akármelyik jó dajka, ott örökdió mellette a fa árnyékban, nem ereszt közel senkit és ha a kis gyermek el akarna mászni, az elefánt gyöngéden visszatereli az orrmányával.

Ha látjuk, hogy az állatok ilyen derék, barátságos érzelmekre képesek, nekünk is kötelességünk, hogy jók és barátságosak legyünk az állatok iránt, ne verjük, kínozzuk őket. Beszélni, írni és olvasni, az igaz, nem tudnak, de sok példa mutatja, hogy érezni igenis éreznek, meg gondolkodnak is, jól szoktatva szeretnek minket, tehát megérdemlik, hogy mi is jó barátjaik legyünk.

DINI LOVAG.

(Képpel a 132. lapon)

ÉN vagyok a Dini lovag,
Híres messze földön,
Dicsőséggel hetedhét
Országot betöltöm.

*Felülök a paripámra,
Mint a szélvész vágat,
Török, tatár utól nem ér
Csak messziről láthat.*

*Szép királylány a fogságban
Rabságát siratja;
Én megmentem, hazaviszem,
Megörül az atyja!*

*Ne félj, ne sirj, szép királylány,
Mindjárt hazaérünk,
Hiába jön már nyomunkra
Gonosz ellenségünk.*

*Itt a kastély, itthon vagyunk!
Királylány megmentve!
Nincs több ilyen gyors paripa,
Sem ily hős levente!*

A HÓGOLYÓ ÉS MÉG VALAMI.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

AGY sebbel-lobbal rontott be Kálmán a szobába.

— Gyula, Feri, Jolánka, készüljetek föl szaporán! Tiborék már odakint várnak.

A testvérek gyorsan fölkapkodták téli ruháikat és indultak. De ekkor egy vékonyka kis hang megszólalt az ablak mellől:

— Én isz medet! Én isz!

A kis Ninike mondta ezt s félretéve bábuját, szaladt testvéreihez. Csakhogy Kálmán, a főrendező, nem akarta őt magukkal vinni. No persze, majd ilyen csöpp leánykával fognak ott bajlódni, mikor jó mulatságra készülnek. Pompás hó esett, építenek hőembert, gurítanak óriás hógolyót, ez pedig sokáig eltart, hóban kell gázolni, a kicsike nem arra való. Hanem azt is tudta Kálmán, hogy a makacs Ninikét nem egykönnyen rázza le a nyakáról.

— Megállj csak, gondolá, majd tulajárok én a te kurta kis eszeden.

És roppant komolyan odaállva Ninike elé, így szólt:

— Most nem jöhetsz velünk Ninike, hanem majd máskor eljöhetsz te is.

— Mért nem most?

— Mert először meg kell kérni Tél apót, hogy bocsásson be téged is a palotájába. Minket ismer, mi már bemehetünk.

— És hol van a Tél apó palotája?

— Hja, az messze van, tul a hőmezőn és a jéghegyen.

— És mi van ott?

— Oh, sokféle... hó-fánk, piritott jégczukor és más ilyen jó csemege. No, most csak maradj szépen itthon, máskor majd te is eljössz.

A nagy testvérek jót nevettek Kálmán tréfáján és kirohantak. Kint már várták őket a szomszédok és az egész csapat megindult a ház mögé, hol kedvökre játszhattak a hóban. Építettek hó-kunyhót, aztán hőembert, de a legnagyobb mulatság az óriási hógolyó hengergetése volt. Kálmán maga kezdte és mikor már jókoru nagy lett, ketten guritgatták.

— Olyan nagy legyen, hogy magasabb legyen nálunknál!

Nőtt is a golyó folyvást, utoljára már négyen is alig birták (Lásd a képet a czimlapon.) tovább gördíteni. De minél nagyobb lett, annál nagyobb mulatságuk telt benne s felváltva hempergettek, nevetve, erőlködve. Egészen belemelegedtek és csak akkor hagyták abba, mikor már ideje volt haza menni.

Az ajtóban találkoztak a mamával.

— Hát Ninikét hol hagytátok? kérdé a mama.

— Ninikét? Nem volt velünk, nem tudunk róla semmit.

— De hát akkor hová lett?

Az udvaros, ki épen közel állt, halotta ezt és megszólalt:

— Láttam a kis kisasszonykát, mikor kiment a kapun. Kérdeztem, hová megy, azt felelte, megy Kálmán urfiék után valami téli palotába. Gondoltam, hogy az ifiurak játszanak itt közel valahol, oda megy.

Kálmán meghökkent.

— Jaj, az oktalan kicsike! Bizony még neki indult bolondjába!

Az ám, a kicsike neki indult. Mikor ott hagyták magára, semmikép sem tett neki, hogy a többiek kapjanak hófánkot, piritott jégczukrot s neki ne jusson abból a sok jóból.

— Megigérem Tél apónak, hogy jól fogom magamat viselni, akkor bizonyosan beereszt. Tudom én, hol van az... amott látom a hómezőt... ott tul van a nagy jég-hegy, nincs is messze, mindjárt ott leszek.

És a kicsi bohó leánya neki indult. Szerencsétlenségre a mama nem látta, mikor kiment és mihamar ott járkált a kis leány a mezőn a nagy hóban. El is jutott a közeli hegy aljában levő utra s nagy igyekezetében észre sem vette, hogy már kékül-zöldül a hidegtől. De észrevette egy utas, ki szánkán jött szembe és megállítá lovait. Kiszállt és odament a kalandos leánykához.

— Hát te mit járkálsz itt egyedül, kicsikém?

— Oh, én megyek a Tél apóhoz... ott kapok hófánkot és piritott jégczukrot.

— Igen? Az nagyon jó lehet, szólt az idegen mosolyogva.

— Nagyon jó, Kálmán is mondta... ismeri Kálmánt?

— Hogyne! Persze, hogy ismerem.

— Ő is ott van, meg Gyula és Feri és Jolánka is.

— No, akkor persze neked is ott kell lenned. Én is épen oda megyek. Ül j ide a szánkába, így hamarabb oda érsz.

Ninike beült és az idegen egészen betakarta egy nagy bundával, a mi igen jól esett a kicsikének.

Ezalatt otthon nagy volt az ijedelem, mert Ninikét nem találták sehol és Kálmántól megtudták, mit beszélt neki, tehát a kicsike bizonyosan neki indult a világnak. Sok beszédre nem volt idő, mind a hányan elindultak keresésére. Kálmán és testvérei is mentek és jó messzire az uton találkoztak egy szánkás urral. Aggódva és könnyörögve kérde Kálmán:

— Kérem szépen...nem látott erre az uton egy kis leánykát...olyan négy éveskét?

Az idegen kurtán felelé:

— Keressétek, ha elvesztettétek.

De ekkor egy nagy bundából kihalatszott Ninike hangja:

— Kálmán! itt vagyok.

— Ez ő! Ez Ninike! Adja ide a testvérünket!

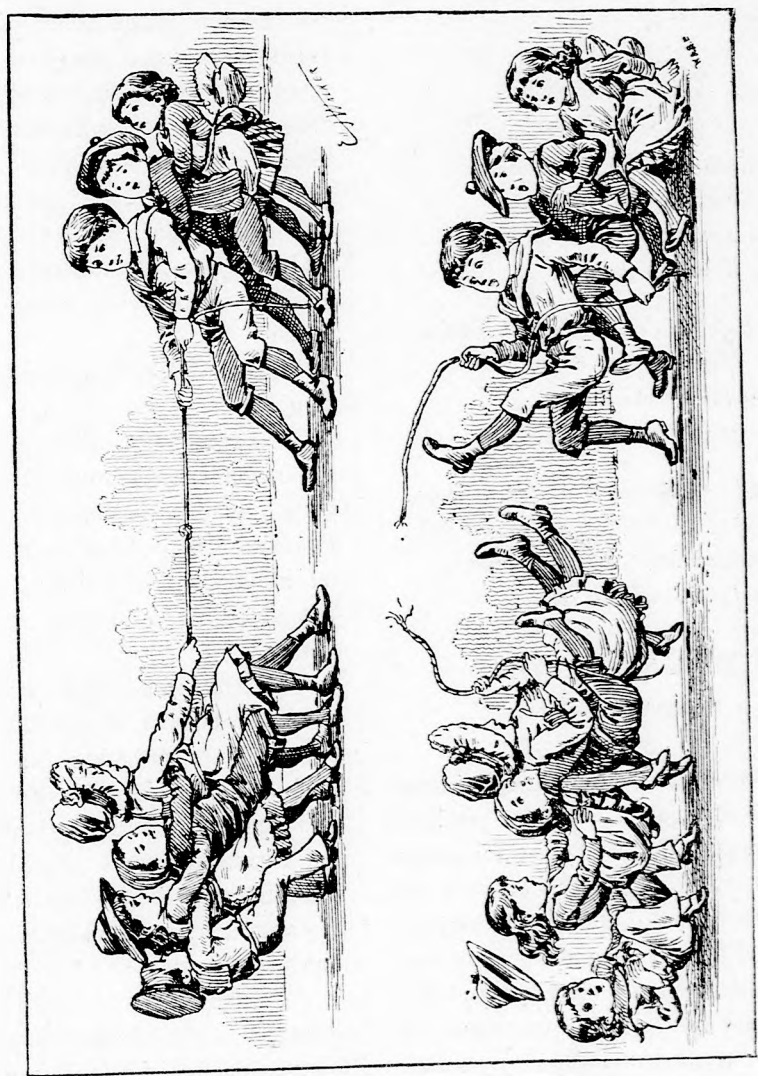
— No persze! Nem azért szedtem föl az uton!

Kálmán és testvérei meg akarták rohanni a szánkát, hogy erővel is kiszabadítsát Ninikét. De az idegen a lovak közé csapott és pár pillanat alatt eltűnt,

Most már végső kétségbeesésben álltak ott Kálmánék. Olvastak ők afféle történeteket, hogy gonosz emberek elrabolnak kis gyermekeket... most már bizonyos, hogy Ninikével is ez történt. Keservesen zokogva tértek haza és alig mertek bemenni a szobába, hogy jelentsék a nagy szerencsétlenséget, de végre is csak be kellett menni. És a mint beléptek, álmélkodva látták, hogy a mama egészen nyugodtan ül ott, az asztalnál pedig jóízűen szürcsölget valaki párolgó meleg tejet, — ez a valaki pedig Ninike.

— Ninike! Hát itthon van! Jaj, hogy meg voltunk rémülve! Hogy ránk ijesztett az idegen!

— Megérdemeltétek, kivált te, Kálmán. Mert ha az a jó idegen nem találkozott volna velem és mindjárt észre nem

ERŐPRÓBA. (Lásd a 142. lapon.)

veszi, hogy valaki elbolondította a kicsikét, akkor Ninike elbolyongott és az éjjel megfagyott volna. De az a derék ember mind-

járt látta, hogy itt valahol lehet az otthona s a faluba érve, mihamar ide talált. Ez egyszer tehát nem történt baj, de jegyezzé-

tek meg, hogy olyan kicsinyeket, a kik még nem tudják, mi a tréfa és mindent elhisznek, nem szabad bolondítani, mert tréfából könnyen szerencsétlenség következhetik.

ERŐPRÓBA.

(Képpel a 141. lapon)

NEM hiszitek, hogy mi hárman
Birunk veletek?

*Jól van, döntsön hát a próba:
E hosszú zsinég.*

*Tartsd jól Pali! Huzzad Ninka,
Álljunk mint a fal...
Elhuzni a másik felet,
Az a diadal.*

*Huzd! Csak huzd! Ahá, már enged...
Jaj!... No!... Hát mi ez?...
Zsinég szakadt, szétpotyogtunk,
Győztes egy se' lesz.*

»PENÉSZ-VIRÁG.«

— Egyszerű kis történet. —

ENÉSZVIRÁGNAK csufolták. Igazineve Major Vilma volt. Az iskolában társai rendszeren »kis Vilmának« hívták, mert az ő osztályában volt még egy Vilma nevezetű leány, de a ki legalább másfél fejjel nagyobb volt nálánál.

Tulajdonképen a nagy piros-pozsgás Vilma keresztelte el »Penészvirágnak« az ő halvány, vézna druszáját. Az ugyan nem volt szép tőle, de — amint mondá: ezt nem tette más okból, mint csupa szeretetből a kis lány iránt, mert a nagy Vilma nem volt rossz szívű, csak egy kicsit paj-

kos. Szeretéből gunyolta, kinozta, úgy hogy a kis Vilma sokszor kérte, ne »szeresse« olyan nagyon.

Igy például, ha az udvarban játszottak, eszébe jutott a nagy Vilmának a kicsit megfogatni, a míg ez majdnem özszerogyott; aztán kedves Penészvirágnak nevezte s majd megfullasztá csókjaival. Csudákat szeretett mesélni a Penészvirág gyávaságáról. Már az igaz, hogy nem volt hős: félt a tehéntől, lótól; de korántsem volt olyan gyámoltalan, ügyefogyott teremtés, mint a milyennek a nagy Vilma feltüntette.

Minden áldott nap gondolt ki valami ujat.

Egyszer a Penészvirágot egy dühös gunár csőrétől szabadította meg, máskor egy kis kutyát kergetett el az utból, hogy a kis lány bátran haza mehessen, — szóval, mind olyan históriákat, a melyekben ő, a nagy Vilma, mint a kicsi megmentője szerepelt.

Ebből ugyan egy árva szó sem volt igaz, nem is hitte el egyikök sem, de a leányok jót nevetettek rajta, és nem is gondoltak vele, fáj-e az Penészvirágnak vagy sem, ha az ő rovására mulatnak.

Egyszer, midőn az iskolából haza mentek, a nagy Vilma ismét tréfás jó kedvében volt. Persze ennek megint a kicsi adta meg az árát.

— Tudjátok-e, — kezdé Vilma, hogy nélkülem a Penészvirág tán most is ott állna az utca-sarkon és nem jött volna el az iskolába? A fal mellett kapargált egy kis fehér kakas, akkorka, mint az öklömnek a fele — ettől ijedt meg Penészvirág és nem mert egy lépést előre tenni.

Szerencsére jöttem én, elkergettem a kis kakast, és nehogy több veszedelem érje a kicsit, kezén fogva vezettem egész az iskoláig. — Haza vigyelek kicsikém? folytatá, nem félsz magad menni?

— Ne ingerkedjél, Vilma, felelt ez, nincs szükségem a te segítségedre. Haza találok én magam is. Inkább kisérd haza a kis unokaöcsédet, a siketnéma Gyuriczát, aki ott egyedül sétálgat a kocsituton.

— Bizonyosan elszökött hazulról, jegyzé meg egy más leány; mert az ilyen négyéves fiúcskának nem engednék meg szülei, hogy a városban kószáljon. Siess Vilma, hozdad ide, mert könnyen baja eshetik.

Alig mondá ki a szót: egy mellékutczából, Gyuricza háta mögött feltűnt egy kocsi, melyet a nekivadult lovak vilámsebességgel ragadtak tova. Az arra menő emberek menekültek, de a szegény siketnéma, ki nem hallhatta a kocsi-zörgést, nem is sejtette a veszélyt, melyben forgott, hanem vígan folytatta utját. A leányok ennek láttára fejüket vesztették és a nagy Vilmával élükön, jobbra-balra futkostak. Csak egy szaladt oda Gyuriczához, és gyöngye kezével majdnem a lovak alól rántotta ki.

A Penészvirág volt az, akin társai még néhány percczel előbb oly jóízűn nevettek, hogy fél a kis kakastól. Ő mentette meg a kis fiu életét — míg a gunyolódó vitéz nagy Vilma ijedtében egy kapu mögé elbujt.

Ez időtől fogva nem dicsekedett többé a nagy Vilma erejével és bátorságával. De nem is merte senki a leányok közül Penészvirágnak csufolni a kis Vilmát.

Pirultak, valahányszor eszökbe jutott, hogy gunyolták azelőtt derék jó kis pajtásukat.

Az év végén a kis Vilma, ki az első tanulók közé tartozott, szorgalma és jó magaviselete jutalmául két gyönyörű diszkötésű könyvet kapott. De az a kitüntetés érte, hogy a tanfelügyelő, midőn átadá azokat neki: nyilvánosan, nagy közönség előtt megdicsérte hőstetteért.

Mikor megéljeneztek a kis leányt, először életében kipirult az ő halvány, kedves arca — a nagy Vilma pedig sápadtan és szemlesütve távozott el a teremből.

Hanem azért mondhatom, nem férközött szívéhez az irigység. A kis Vilma pedig nem lett büszkébb és az egész iskolában ezentul nem volt több olyan két jó barát, mint a kis és a nagy Vilma.

Ida néni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A »KIS LAP« XXXII. köt. 6-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

K
b o r
r o m á n
K o m á r o m
t a r k a
b o t
m

Helyesen fejtették meg: Vajda Andor, Balázs Hugó, Spitzer Ödön, Eckermann Ede, Karfunkel Sarolta, Weisz Béla és Kornél, Róka Ilonka, Bozóky Gyula, Oláh Gábor, Weisz Lujza és Jenő, Herz Irma és Andor, Habókay Béla, Ferenczy Leóna, Latkóczy Etelke, Rosenfeld Elza, Eördögh Róza, Szini Gyula, Dániel Tibor, Geriőczy Gizi, Schlesinger Ida, Pirnitzer Jenő, Kubis Irma, Miklós és Gyurika, Leopold Lajoska, Redlich Ella, Névy Mariska, Bügler Irén, Steiner Irén, Moesz Emilia és Hermin,

Szenkovich Anna és Dénes, Braun Henrik, Fábry Pista, Fried Amália (sajátkezű irást kívánok F. b.), Szieberth testvérek, Horváth Jolán és Józsi, Lövy testvérek, Lampel Czila és Hedvig, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Urbanovich Tihamér és Zoltán, Örley Margit, gr. Lavaulx Viktor, Keczer Stefánia, Kohn Renée és Vilmos, Veigl Mariska, Schlesinger Paula és Jolánka, Grünhut Szigfrid, Péchy László, Gerencsér Ilona, Szapáry Emi, Plachy Sárika, Tarnai Béla, Lang Francziska, Cserei Pista, Kohn Gábor, Nagyparkáti zárdai növendékek, Spitzer Gyuri, Kollarits Aranka, Ödön, Józsi és Béla, Steiner Boriska, Karef Elza, Kamermayer Györgyike és Aladár, Riszdorfer Erzsike, Farkas testvérek, Geduly Vilma, Kűszler Gizella, Salzberger Jakab, Gyémánt Fanni, Tigermann Margit és Nándor, Ambrózy Berta, Dózsa Aranka és Ödön, Csalay B. (nevedet egészen ird ki, különben jövőre nem fogom közölhetni. F. b.), Kern Jolán, Grünhut Matild és Jolán, Salamon Jolán, Glück Erzsike, Morvay Ilona, Beck Blanka, Goics Endre és Sándor, Karakásevics Jozefin, Kirchknopf Feri (a mikor neved nincs a megfejtők sorában, jele, hogy leveledet nem kaptam meg. F. b.), Helm Róbert és Ervin, Szentkirályi István, Rásztovics Jolán, Kelemen Margit, Rác Albertin, Jolán és Irénke, Wassermann Gizella, Mariska és Ilona, Batta Mariska, Heller Ödön, Dezsán Péterke, Horváth Ilma, Paul Ilona, Kerényi Valéria és Jenő (nektek is szól, amit fentebb Kirchknopf Ferinek izentem. F. b.), Tyll Irén és Lujza, Herskovicz Jeanne, Armin és Miksa, Mód Janka, Blum testvérek, Müller Erzsike, Körmendy Ilonka és Imre, Ferenczi Károly, Beschán Benő, Beutum Miksa, Prohászka Jenő.

*

A »Kis Lap« XXXII. köt. 6-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Beutum Miksa, Beschán Benő, Ferenczi Károly, Körmendy Ilonka és Imre, Kun Aladár, Rothfeld Anna és Ottó, Fekete Zoltán, Prohászka Jenő, Roth Paula, Weisz Lajos és Géza.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

(Vége.)

Bökönyi Irénke. Igen ám, de melyikét fejtetted meg a talalós meséknek? Mert abban a számban két rejtvény volt feladva. — **Bernfeld Samu.** Mi szükség arra, hogy benne állj a »Kis Lap«-ban? Ha még egy rejtvény megfejtését küldted volna be! De arra a »Kis Lap« nem való, hogy ok nélkül tüntesse föl egyötök-másótok nevét. Hogy tótságodból mind inkább kimagyarosodol, örvendő tudomásul veszem. — **Esztegar Berta.** Levél ment. — **Rosenfeld**

Elza. Iparkodásod dicséretet érdemel. — **Takács Sarolta.** A rejtvények hibátlanok, de ép oly könnyűek is. Szívesen emlékszem rád. — „**Pol-tár**“ pósta-bélyeggel jöttek (helyes) megfejtések, de név-aláírás nélkül. Aki e figyelmeztetésből magára ismer, kipótolhatja még a mulasztást. E hiba ritkán fordul elő kis olvasóim sorában, de csak előfordul. Annál sürűbb azok száma, akik a kelteztést (datumot) mindig kifelejtik, a pósta-bélyeg pedig rendszerint olvashatatlan. — **Szotyory Vilma.** Beteg czizádat igenis elküldheted m. kir. állatgyógyintézetbe, a hol megvizsgálják, baját gyógyítják s gondját viselik. — **Sebesi Laura.** Leveled kifogástalan. — **Döry Elek.** Ha meglátogatsz, mindenről megkapod a felvilágosítást. — **N-perkátai leány tanoda** másodizben reklamálja a »K. L.« egy számát, anélkül, hogy megmondaná, melyik az? — **Kohn Gábor.** Irásod csinosnak mondható. — **Kamermayer Györgyike.** Ha egy pénteki délben meglátogatsz, megmondom. — **Neumann Feri.** Küldheted bátran s ha beválnak, közlöm is. — **Kollarits Béla.** Majd váltogatva közlök a gyűjteményből. — **Ferentzy Márta.** Kis testvéreid bemutatását kedvesen vettem. Add át nekik Forgó bácsi ölelését. — **Buttykay Géza.** Majd sorát ejtem. — **Wlicz Lajos.** Ha tisztán s olvashatón lesznek leírva a feladványod számai és betűi, akkor határozni fogok. — **Szenkovich Anna és Dénes.** Örömmel látlak titeket is a »Kis Lap« lobogója alatt. — **Schmidt Mariska.** Hol marad a megfejtés? — **Redlich Ella.** A »K. L.«-hoz hasonló német lapot nem ismerek. Kornél levele, tekintve hogy kezdő, kielégített. — **Lovagló amazon** rajzával diszló megfejtő levél aljáról szintén kimaradt ugy a kelteztés helye, mint a beküldő neve. Aztán jöttek sokan panaszkodva, hogy a ti neveitek nincsen benne a megfejtők sorában. — **Deckner Sámuel.** Gondosan, sőt példásan szerkesztett föladványodnak hova előbb sorát ejtem. Csakhogy sokkal több fért volna bele. Az effélélt ki kell meríteni. Lehetett volna még benne: rák, rácz, mód, czírok, koma, som, czim, dió, mos, ör, korcz, mikádó, Gyorok, káta stb. stb. Örvendő tudomásul veszem, hogy »Kis Lap«-egyesület alakult köztetek. Szeretném, ha czéljával megismertetnél bennünket: a te olvasó társaidat s engem. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolhatok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

I. R., B. Z., B. G. és B. levelei és lev. lapjai a hanyag irás vagy rongyos szélű papiros miatt nem jöhetnek tekintetbe.